

Fam de llum per no caure en el ràpid oblit (poemes)

Índex

-Pròleg.....	3
-Si t'obren, no hi entris.....	4
-Lluna i teuladins.....	5
-Jobless, sense feina.....	6
-Sobre el pont d'Avignon.....	7
-Mapes d'armes.....	8
-Laments per l'Andy.....	9
-Coordenades sense mentides.....	10
-Marià, diametralment en contra.....	11
-Memòries toves i llampants.....	12
-Geografia de l'aire de Lèucada.....	13
-No estimar el que tens.....	14
-En el darrer rugit.....	15
-Llàgrimes que baixen.....	16
-Quan no saps quin és millor.....	17
-I els homes.....	18
-Hoste de pols.....	19
-Sagnar els nostres somnis.....	20
-Til·lers.....	21
-Calfreds per abraçar-te.....	22
-Com un veler.....	23
-Les veus dels cantaires.....	24
-Una neta per no caure en el ràpid oblit.....	25
-Els que van morir.....	26
-Crits debades.....	27
-Sol i piano.....	28
-Sense sostre.....	29/30
-And life goes on.....	31
-Poetes inútils que no fan res.....	32
-Pluja d'estels.....	33
-Crits debades.....	34
-Enyor de mar.....	35
-Tren.....	36
-La declaració.....	37
-Res definitiu.....	38
-Cauen llàgrimes al Dnièper.....	39
-Principi del quadre.....	40
-Poema dels que pateixen.....	41
-Homenatge a Estellés.....	42

-Coloms.....	43
-La nostàlgia del te.....	44

Pròleg

“En el llibre **Fam de llum per no caure en el ràpid oblit** es rebaixa l’aspecte oníric; els poemes presenten temes més diversos i més barrejats. El poeta va abandonant les imatges més extremades i per moments es converteix en un Story teller

Si t'obren, no hi entris

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Les parets tèrboles de casa insulten, mosseguen,
angoixen i, de vegades, són refugis que no protegeixen,
més aviat besades de morts que en el filferro estenen
fronteres i tancaments de muralles,
que maltracten les pols moroses dels corcons que callen.
Quan les bones notícies hi manquen
les hores sagnen i alenteixen les mirades.
Potser se'n riuen fins i tot invasores formiguetes,
així com de les arnes volen palometes,
i es passegen per terra maleïts peixets d'argent
que d'arreu ixen com airusos gelats entrant per finestres.
L'altra qüestió és si el virus s'apropia de mi com amant ardent
quedo en coma induït i intubat, o ja no hi arribo a temps.
Amb un cas o l'altre m'afeixugaran els carrers,
com rareses incrustades en un paratge
de botigues noves i d'aire estrany i diferent,
i en mi s'haurà assecat l'empenta
d'un cos que no respon havent acabat un llarg confinament.
Si ho superes i si per l'escala una porta se t'obre,
no hi entres. Renúncia a un interior sospitós
que ha estat tancat temps i temps com un roc.
Si s'encén un llum, ho posposes,
perquè tu has sobreviscut, digues-ho fort.
No t'hi aturis, continua baixant sense por,
i al carrer seràs molt millor, ja que hi podràs abraçar els troncs,
però els de palmeres i cedres, per sobre de tot!

Joan Guerola

Girona, 1 de juliol del 2020

***

Lluna i teuladins

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*Oh no love! you're not alone
You're watching yourself but you're too unfair
You got your head all tangled up but if I could only make you care*
David Bowie

La mare ho revisava molts cops, i sempre de fixes idees,
i es rentava les mans sola o amb la meva presència.
Jo, res d'això, però creu-t'ho que cada moment em minva la cadència,
tot fa més mandra i la gana de viure cessa.
De debò, a hores d'ara, per a res tinc esma
tret de tenir a la mà la fulla d'afaitar que cerca
ara i adés recorrent el canell per damunt la vena,
de veritat massa tard per bé que hom dubta instants i espera
fins que tot seguit la prem i l'afona com vaixell sense vela,
i esdevé en una tripulació de llàgrimes que remen en la galera
defallint enmig d'un mar embravit per tempesta.
Viure de què i amb qui com si fos un teuladí
sense cables o racons no té gota sentit, ja que perden l'equilibri.
Res arruixa la raó ni m'anima cap impuls o motiu
semblant al del toro que, enganyat per la força de la lluna, viu.
Marees i influxos lunars ajuden i empenyen a prémer els dits
i fer brollar la simplicitat de la sang en una hora pacífica.
Xeringues de drogues, miralls rebentats, sexe en les nits,
res m'ha fugit abans de tenir els vint:
i d'estudis abandonats, drogues i sexe, n'estic ben tip.
Ja no em mantinc dret, em vaig encovant en l'infinit.
Tant me fa si rellotges claven ganivets a les galtes del camí,
que jo, malgrat ser tan jove, no hi seré per veure-ho així.

Joan Querola

Girona, 21 de desembre del 2021

Jobless, sense feina

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*Seen the arrow on the doorpost
Saying, "This land is condemned"*
Bob Dylan

Res de cançons de flors dins carros que estiren orenetes,
ni d'una havanera que adormen un cremat i una guitarra.
Més aviat, d'algú que viu el dia a dia de veritat,
i que sempre té el saldo del compte a zero,
com la Besabeb, que d'ençà que que no té treball
malviu i tot just tira endavant a dures penes.
Viu sola, amb un llit i un espill, però ja no té diners
per pagar els lloguers com voldria
i sense el menjar per al dia. No se sap, després, què.
No es pot viure del silenci només.
Que no m'enutgi, que no m'emprenyi amb tu, vinga,
com vols que no em rendeixi de seguida?
Tu em vas ensenyar a sentir-te estima
i ara resulta tot fals i em quedo sense feina.
Sense calefacció ni menjar tot s'acabarà aviat.
Què vas veure en mi per enganyar-me amb crueltat,
ara que l'atur com una onada m'ha portat
a ser indigent i dormir al clavegueram?
No puc al meu país, a casa dels pares, tornar,
ja que estan tancades les fronteres, i el virus els puc portar.
No n'hi ha prou amb un abric de misèria i fam!
Les orenetes ja no arrosseguen els carros de tants!

Joan Guerola

Girona, 31 de maig del 2020

Sobre el pont d'Avignon

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Esclat de llums, focs d'artifici i baladre amb floretes,
com monuments amb acordions i panderetes.
Vols de gavines que fugen amb convenciment
ahora que fan piruetes sobre un cel de mal temps.
Faré tal cosa, o moltes més, en faré.
Per qui, dius? Per tu, sí. I per molts altres, també.
El final és el començament del no-res.
I el no-res és el que ens costa de desfer més.
Quant costa deixar-lo? No ho sabem!
Per això miro des del pont de Saint-Bénézet d'Avignon,
la lluna que es banya en l'aigua del Rhône
i la hi transforma encisant la foscor:
il·luminen la pell de l'ombra, sedueixen i corprenen el cor.
Un estol de lliures i fugaces estrelles
es desprenen del firmament,
llueixen, llisquen, espurnegen, cremen,
i s'esgolen en la nit d'escorça llisa i entren,
sense fer soroll, per les meves finestres,
i em visiten perquè em fiqui enmig d'elles.
Munten a una roda de fira que gira i volta per fer en rodó
una rotllana al bany que la lluna pren al Rhône.
Si més no, les estrelles i jo dansem i li fem comboi
mentre es banya. No rumio ni em volta pel cap el no-res tot sol
i la roda de fira es mou com branques de palmera boja
que es belluguen prop del vell pont d'Avignon.

Joan Guerola

Avignon, 11 de juliol del 2011

Mapes d'armes

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Uns joves juguen a futbol sala i bàsquet
a l'única pista de ciment del davant.
"Pásala, negro", "cállate, moro", ahora que a terra xisclen vambes
i, si a algú li fan un "canyo", se'n riuen amb maldat.
Als bancs de ferro sota els xiprers, en són tants
que han de jugar per torns: barrejant negres, marroquins i blancs.
Cadascú, sense mania, defensa equips mesclats
perquè tant *white* com *black lives matter*.
On, amb l'"a por ellos" d'uns homes ben armats,
jugaven a fer justícia, o no, a la mateixa pista fa tres anys,
no eren retrets de joves amb canyes esberlades, sinó amb vergues policials
i bales de goma prop de la cara fressant.
No oblido mentre els ulls se'm tanquen
i són aigua en cistella, que cau de les mans,
i aquell moviment ha quedat entre dits enfarinats,
comparant: els menyspreus dels nois només són cops de verga en l'espai.
Per què es va reprimir una força tan magnànima?
Perquè envegen la llum de la seva ànima.
Poc que era clandestina, què va! Amb la cara endavant,
com qui crida "moro", "negro o catalán"!

Joan Guerola

Girona, 18 de juliol del 2020

Laments per l'Andy

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

L'Andy Querols porta cada dia un gran davantal
mentre neteja latrines, escombra el terra i el frega quan cal.
Els dits tallats de tant escurar tota mena de coberts, cassoles i plats.
Així podreix els dies amb un destí únic: sols això seràs!
Les sincronies dels ressentiments i del diable tenen com a essència la maldat.
L'alliçonen i el renyen per qualsevol mínima cosa,
tothora el corregeixen encara que molt sovint sense raó.
La impacient mestressa no accepta opinions, per tant, ell no bada boca,
i l'Andy no pot fer més que aguantar les ordres des del seu baix esglaó.
A més a més, ella cita la Bíblia per reforçar-ne el sermó.
En dia de descans, la calma ho dissipa tot, decanta el cap assegut al portal
de la portella d'una vella casa addicional.
Fuma mentre amb la mirada recorre el vol d'alguna au,
per una estona ell sura i li regalla una força interior que li fa gaudir pau.
Ni odi ni sang, més aviat les aus mostren la ruta de l'amor en una allau.
Resistència al dolor? Els amos saben que tota.
Per bé que no li fa res rebaixar-se, sense voler, quasi sempre fica la pota
i s'allunya de la vida real sortint per una falsa porta.
Amb resignació mira el terra, el descencís en una paret mentre li ve un punyent plor.
A l'Andy Querols, fill d'un miner, com sempre ja ningú no l'escolta.
L'Andy Querols, recolzat en un balancí, mor envoltat d'un somriure d'infantesa.
Davant una mutació del virus, ara l'arrogància humana no pot fer res,
i en plena epidèmia l'Andy és soterrat sense missa ni vetlla.
La mare, el seu arc de descans, el va parir deixant-li marcat en la pell
un destí que havia de recórrer com una serp en un camí de laments.

Joan Querola

Girona, 15 de novembre del 2020

Coordenades sense mentides

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

No dic mentides: no estic encotillada en res.
No em sento víctima, ni pateixo per estar sola,
perquè em fotin pedrades o em violin potser,
o quedi atrapada i em vulguin fer semblar boja.
Deixeu-me anar-hi anant, madurant l'art de viure.
No tinc mania a sociates i convergents: sóc lliure.
No odio els dels cavalls amb colts, ni romanesos o jueus,
i ara mateix estic confosa sobre l'origen meu.
Quina pena o quina alegria, que mai no hagi estat de cap partit.
Fins i tot, ara i adés, em pregunto si tinc algun amic.
Passo d'algun mètode feminista o anarquista:
de canvis a millor, res. I un altre cos: una mancança assumida.
Lluito per enamorar-me i desenamorar-me
i fer cada dia el que més m'agrada,
allunyant-me de qualsevol normalitat.
No puc dependre de qualsevol consciència depravada.
Vull només respectar i que em respectin encara més,
ja que del medi ambient jo en formo part també
i del conreu del meu hort en sóc autosuficient.
I entre el bosc humà cerco renda per viure bé.
Se m'han tret del damunt perquè no vull l'establert i l'ordre.
Prefereixo el caòtic o l'imprevisible en un inesperat lloc,
fugir de jutjats perquè desitjo gaudir de llibertat, es tracta d'això.
I, amb qui em vingui de gust, ficar-me entre llençols.

Joan Guerola

Girona, 6 d'agost del 2020

Marià, diametralment en contra

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*There's guns across the river about to pound you
There's a lawman on your trail like to surround you
Bounty hunters are dancing all around you
Billy, they don't like you to be so free.*

Bob Dylan

De masover a bandoler, en un tancar i obrir d'ulls, et canvia el destí:
disfressat de monjo assaltes cobradors d'impostos en cruïlles de camins
i, evitant autoritats, reparteixes els diners entre els més pobres dels veïns.
En acabat, d'obaga en obaga, t'hi allunyes i cerques recers com a abric
per descansar les cames felines i protegir-te dels fusells dels civils.
Pateixes emboscades i, enllà del teu poble, en una t'estan a punt de detenir.
Tanmateix, reacciones i, pensat i fet, fas un bot increïble com un felí
per saltar una séquia de cinc metres i mig.
T'amagues als arbres i, mentre et xiulen les bales prop, fas un miol de gat per escarnir
els civils, que a sol i serena no et paren de perseguir.
Marià, s'escampa el temor i el respecte que tothom et té,
ja que lluites contra l'odi i els molts abusos dels terratinents.
Dorms a mitges amb la navalla de mànec nacrà prop de la mà, alerta sempre
davant qualsevol soroll, i mai no t'oblidis d'esborrar empremtes.
Per sort, els boscos i la nit t'amaguen i et treuen la por de la pell.
Et són familiars alzines, pins, llops, guineus i senglars, coves i cabanes.
Neteges de bandolers i lladres des del veïnat de Torralba al mas de Suagres.
Amb alguns pagesos i masovers menges, i dorms en algun cobert fet un sapastre,
però sempre hi ha algun traïdor disposat a seguir-te el rastre
i, per la pobresa extrema, ven la teva sort per quatre rals, com si guanyés en les cartes.
Enganyar els civils i sentir-te'n superior en una vida sense treva
d'un costat a l'altre fins que et delata un masover per cobrar la recompensa,
i et detenen mentre dorms en la palla d'un mas, lluny de casa teva.
Quaranta anys en els presidis de Melilla és la condemna.
Tanmateix, t'indulten a canvi de lluitar al Marroc contra els moros de manera intensa.

Joan Guerola

Girona, 15 d'octubre del 2020

Memòries toves i llampants

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Per en Jordi Vilamitjana

Hidratem la respiració, no consentim que s'evapori l'aire.
Sobre pètals, deixem-nos bressolar per emocions i rialles,
com quan, encara enjorn, ataüllàvem Sant Narcís,
a través de les arcades del pati, les roses que no creixien gaire.
Tots dos ens donàvem suport en aquelles vesprades
en les quals tastaves la maledicció del maltractament
a un país germà, al sud, un de més sotmès sota el domini de les ales
de la maleïda llengua castellana exactament.
De cada riallada brotava un vol d'il·lusions enmig del boscatge,
de cada llàgrima relliscava, no sabien ben bé què, potser un miratge.
El compàs metòdic de les teves síl·labes portava
de la mà les metàfores que ballaven danses dalinianes.
Les teves síl·labes adormien el silenci i sentíem els cruixits dels minuts salvatges.
Trossos de parets no tardaven a tenyir-se de posta de sol
i, de mica en mica, també s'adormien les ennegrides teulades.
D'eixe Sant Narcís estrany i misteriós encara assaboreixo records.
De les roses, em vas fer passar a estimar estàtues de la ciutat,
amb un cop d'alè els vas donar respiració i moviment per caminar.
Estimo els llapis, no pas les lletres toves, sinó les sordes i sonores que feies sonar.
Amb la teva escriptura voraç, fets i situacions de la realitat vas humanitzar.

Joan Guerola

Girona, 3 d'octubre del 2020

Geografia de l'aire de Lèucada

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Oh, Lèucada, la blanca de llarga cabellera,
tova com estrella del teu mar Jònic.
Del teu penyal, Lèucada, va saltar Afrodita i en va sortir,
escrivint en les aigües turqueses cal·ligrafies de cèl·lules,
havent purificat el dolor i ja consolada de la mort d'Adonis,
sense plors ni tantes penes va viure en l'infinit.
Però quantes dones, consagrant-se per mals d'amor, hi van morir
i els segles i segles van carregar d'ignorància i d'oblit?
També la poetessa Safo, que, víctima d'una passió desesperada
per Faó, es va sacrificar i s'hi va llençar des de dalt del penyal.
En caure al mar, s'hi va fondre en una abraçada
i, acabats els rodolins de les aigües turqueses, s'hi va ofegar.
Oh, Lèucada, la fascinació pel teu esvelt penya-segat de guix declina
i es vivifica en l'agulla imantada del campanar de l'Alguer,
competint amb el far de l'illot de la Magdaleneta
per prevenir dels esculls i per guiar viatjants sense camí,
i pentinar a l'aguait de vaixells buits de glòria navegant sense cap guerrer,
que prop de la muralla els porta un llevat rialler,
com en Fiorellino, que desitja un amor hel·lènic per tot voler.

Joan Guerola

Girona, 3 d'octubre del 2020

No estimar el que tens

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Un tro eixordador em féu tremolar
i, tot d'una, es fongué la calma de l'entorn.
Em vaig encomanar a les gemmes de la foscor
amb només un llum esquifit dormint en un got.
No ho vaig sentir com una negativa premonició.
Per bé que estava lluny de ser un feix de claror,
n'hi hagué prou per reviure quan sobre un llit vaig reposar el cos
i, al damunt, el teu cos sublim per últim cop,
ja que l'endemà vas marxar de Hills Road,
i van quedar plors meus i cabells teus, tot en un ram esponjós.
Et vaig trobar a faltar molt i molt des de llavors.
Vas triar vents de vida en una altra direcció.
Sentia ràbia per no haver estat un amic millor,
ja que vaig estimar i encara estimo la que fou,
des de l'adolescència, la primera i millor amiga del món.
En acabat, per esmenar algun error vaig volar veloç
amb les ales del violoncel fugint de la desolació,
ahora que gaudint records de quan passava per ta casa, cautelós,
a recollir-te i marxar a caminar o al cinema, recelós,
i al cap de poc rèiem, tornàvem a riure i ens estimaven tots dos.
Menjàvem alguna cosa durant la funció i ens miràvem alguns cops.
Recordes la pel·lícula prohibida on no ens van deixar entrar per menors?
A Hills Road el teu cos em va abandonar en aquella trista habitació,
i el teu buit no va temperar, al contrari, s'intensificà, l'enyor.
Mai més vaig veure la millor amiga. Ara mai et podré cercar, però.

Joan Guerola

Girona, 15 de novembre del 2020

En el darrer rugit

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Al cap de quaranta-set anys a Girona, ell no desitja res més
que arrenqui el comboi, ara aturat al baixador de Fornells,
mentre l'espera amb el coll travessat sobre un dels rails de la via del tren.
El temps de dos minuts li dóna per repassar coses d'ell.
Podria recordar que la dona no el va voler comprendre gens:
que si tens tan pocs guanys, renegava ara i adés,
que si li tenia ràbia acusant-lo sovint d'impotent,
que si estava gelosa, ja que més dones anaven darrere seu.
De tot això, en els dos minuts no en va fer cabal de res.
Va pensar en el pare durant la guerra, en ell només, i només.
Perdut amb set anys en una andana de l'estació de Girona tot veient
els vagons que anaven cap a l'exili. Sols es va recordar d'ell.
Dins d'un pis amb llum algú resa per ell, potser.
Aquesta nit els emissaris municipals ja no el portaran a l'alberg,
tampoc sovintejarà els menjadors socials mai més.
De debò, de parets, aquelles eren les úniques que coneixia darrerament.
Va perdre la feina, en acabat el pis per pur desnonament.
Una guanyes i altra perds. L'aire no dóna menjar ni dóna interès.
Potser ell trobarà allà dalt consol en els estels.
La fatalitat que queda en un minut sol, i llavors no hi ets.
A la dona i la nena, que el van deixar, va demanar perdó etern.
Quan ja sent un rugit que amenaça, ara ets i en segons deixaràs de ser.
Dictada està l'última sentència: una roda de ferro li ha de tallar l'alè.
A Déu ja va fer un veritable prec. Bona nit, que el tren ja ve.

Joan Querola

Girona, 28 de novembre del 2020

Llàgrimes que baixen

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*Per als vells,
per als malalts, per als que viuen sols i per als presos polítics sense llibertat.*

Déu meu, un home de seixanta-sis anys en un balancí assegut,
sota el porxo escolta cançons de l'Springsteen a tot volum,
ahora que dels ulls li neixen llàgrimes: cadascuna, un llum
que amb inseguretat no sap si caure o avançar lliscant per les galtes.
Les cançons el tornen als dies en què la dona, sota el porxo, prenia el sol a les tardes
mentre les brises li bufaven els cabells i li feia massatges,
orenetes cantaven des de les bigues i s'assolellaven unes sargantanes.
En canvi, ara és tot sol, en la calidesa de la nit i sense por a com l'edat el tracte.
Fa molts anys, ell encara no havia après que a tot arribava tard.
Quan ella, un firmament de joia, se li declarà ja havia escrit la banda sonora dels dos,
i ell, distret pel triomf, la va rebutjar, no s'adonava que l'estima d'ella era de debò.
Es culpa d'haver malmès el temps fins que la va acceptar
quan l'Springsteen li va fer veure el que ella li estava dient sense parar.
A ell tant li feia els seus amors passats, per sort encara a temps hi va arribar!
I com la troba a faltar ara! I com la troba a faltar!
Viu sense cap projecte, només queda mirar cap a llevant
assegut sota el porxo com a hores d'ara fa.
Tant se li'n fum tot. Li minva l'esperança sense res de nou que inventar.
Asseguda dins, per a ella no són uns bàlsams ni li toquen l'ànima les balades
de l'Springsteen, ja que, si es mira al mirall, poc que ni reconeix qui té al davant.
L'Alzheimer, sense remei, cada dia un xic més la va apagant i la va minvant.

Joan Querola

Girona, 23 de desembre del 2020

Quan no sap quin camí és millor

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Sí, cert que les dues fugírem del meu borratxo marit,
però, filla, vas anar a caure en un altre parany.
Ens protegírem ajuntant les pells cada nit,
sota el meu mando protector jo tancava en pany:
em pertanyia temps i espai, n'estàvem ben segures en un llit.
La joia d'un reialme obria de bat a bat
un munt de desig en l'espectre d'un espill
quan, amb la mort del marit, es va acabar el perill.
Jo t'embolicava en una respiració càlida i màgica,
dormies amb abraçades de dolça calma.
La simetria que li expandia l'abraçada,
com la lluna que il·luminava la fosca en l'espai.
Se'm despertà el monstre que una encara no n'era gens
conscient. En canvi, em volava sobre la palma
de la ment com abans no ho havia pas sentit mai.
No volia necessitar-te, i tota et tenia.
Mentre una innocència de flors amb tu dormia,
jo amanyagava el cos contra el teu i, sense parar,
fent cercles rítmics per moure'l amunt i avall.
Et vaig travessar l'alè i el goig em vaig emportar.
Mai no et miris en mi, ja que aviat hauràs vist
ans un diable, no pas una mare heroïna,
volia que dormíssim juntes al mateix llit
tot i tenir-ne buits. Cap fauna o mitologia
de l'animal que busca el goig al teu respir.
En el llit estant, més no em vaig voler despertar
i una llum em portà als abismes les nits i el cos.
Una mirada en pena al pati vagava al sol.
Del que li feia, la filla mai se n'assabentà,
les fulles en cor sense parar van cantussejant
i jo, desesperada, d'una biga em vaig penjar.

Joan Guerola

Girona, 17 de gener del 2021

I els homes...

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*I walked the avenue, 'til my legs felt like stone
I heard the voices of friends vanished and gone.
At night I could hear the blood in my veins
Just as black and whispering as the rain
On the Streets of Philadelphia.*

Bruce Springsteen

I els homes violats, vexats i arruïnats per altres homes?
I els mateixos homes malmesos i frustrats per dones
i que no són ni assassins, violadors ni maltractadors?
I uns i altres els converteixen en incapaços d'aixecar el vol.
Quina fascinació per la violència! Sí, per qualsevol!
Sí, aqueixos homes que els van donant batzegades,
sense ser uns beneïts, reben ara d'un costat i ara d'un altre,
amb els quals tothom s'atreveix fins a deixar-los com escombraries.
Com pinyols de fruites, que la pluja i el sol fan
desaparèixer, ja que ni els volen els gats.
S'exerceix violència fàcil perquè saben
que ells no els en tornaran.
Qui cregui que no existeixen aquesta mena d'homes va errat.
Els presento l'amic Llorenç, com una escòria arraconada,
que fa vida normal però sense entreveure la mínima llum en un raig.
Sols gosadia de vent amb núvols sense ànima.
Dolen els records que el van acompanyant.
Molt hauria de vomitar en Llorenç perquè la vida no li passi pel davant.
En el foc del rostoll del marge
a ell li aniria bé de cremar moltes recremors i venjances,
arrelant-se a la remor de la seva saviesa incansable,
com genet que dia i nit sobre ella fa cavalcades.

Joan Gueralà

Girona, 11 de març del 2021

Hoste de pols

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Peus de polseguera i de fulles corren pels cardos i l'escorça de carrers buits
empentats per ràfegues de vent que imposen el ritme.
Cops sobtats de finestres indiferents i passives,
portes dia i nit mandroses fins a l'infinit
mentre el vent, que ni s'endú la cendra, segueix xiulant eufòric per tot arreu,
fantasmes que fan caure alguna teula
en teulades que fan panxa i amenacen esfondrament.
S'aixeca la pell d'altres polsegueres que tothora flairegen
la soledat de carrerons sense sortida, on hom se sent atrapat eternament.
Camps erms més enllà on no s'aturen ni els ocells,
i que no s'emmirallen amb ningú més.
La seva ombra d'ulls blaus que troba a faltar el temps
quan hom era un tipus ben parit i amb un bon cosset.
Per més que ningú no li posà una pistola al cap directament,
de llavors ençà, tan sols un hoste sense llar hom se sent.

Joan Guerola

Girona, 18 d'abril del 2021

Sagnar els nostres somnis

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

*When I was young, it seemed that life was so wonderful
A miracle, oh it was beautiful, magical
And all the birds in the trees, well they'd be singing so happily
Oh joyfully, playfully watching me
Roger Hodgson*

Només pots saber si estimes de debò
quan tens la certesa que t'hi jugues la vida
talment quan la meva mà com un vaixell
navega sobre les onades del teu cabell.
A voltes s'escriu amb mots un somni
i tot sembla fàcil, assequible, mundà.
M'alimento del somni i li vull
donar forma d'humà.
Hom sovint s'estavella contra el marbre fred d'un ull.
Ja ho podeu dir, ja, perquè jugar-te la vida
no és fer sagnar els nostres somnis.

Joan Guerola

Girona, 9 de maig del 2021

Til·lers

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Al so poderós de botzines i timbals,
tropes d'aroma de til·lers imperials
fan l'entrada en temps preestivals
i ens amoreixen en un dolç vals.
Donem ara mateix la benvinguda al sedant de belles flors
ahora que desplega la seva aromàtica esplendor.
De nit, gaudim de com s'intensifica l'aroma.
Aquí, el benefici aromàtic serà breu i intens de cop.
Revisc el til·ler a Hills Road de Cambridge
entre el cementiri i l'Església catòlica dels màrtirs.
M'agradava de flairar la til·la mullada
després de tempesta o un simple ruixat.
Un bany inoblidable com una brisa de dolçor,
era com un rapte per persuasió,
en la segona quinzena de juliol i tot l'agost,
per tant, una flaire aromàtica intensa i de llarga durada.

Joan Guerola

Girona, 7 de juny del 2021

Calfreds per abraçar-te

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Altres cop assegut al porxo en una nit càlida, estelada i tranquil·la,
a la ràdio, cançons d' Springsteen que em fan escoltar-te i recordar-te,
que m' esborronen i em fan baixar indestructibles llàgrimes per les galtes
acompanyant un benestar, sense que se l' emporti la brisa.
Tot plegat perquè tracto de sobreviure i els meus sospirs
semblen tenyir l' aire com de marbre, sense vida,
no cal que vinguis a ajudar-me, que encara no he deixat d' existir.
Acostumat al silenci de la casa —sense ningú visc—,
per bé que n' escolto les veus que em ressonen dia i nit.
Per contra, no suportó ni que l' aire em parli ni que res em digui.
Acostumat a parlar amb la casa, ara l' aire està emprenyat perquè l' he tenyit,
i perquè li exigeixo que em parli. Tant de silenci que me n' oblidó,
de l' única vida: la d' una cadenera en una gàbia petita.
Tant de bo que l' ànim no se' m desvariegi
i em porti a fer un viatge a la recerca de la llengua de l' aire,
per parlar amb ell i que la xerrada s' enregistri.
És un goig estar-hi assegut amb la música que compartíem.
No fer res més que sentir-te a través de música amb lluna precisa,
que em treu a passejar els pensaments i les veus de dins
per davant del porxo i voltants. Els deixa ballar al so rítmic
de l' estridulació constant dels grills.
Ningú travessa el garbuix del record en el qual m' estiren moments invisibles.
Se' ns en va tot! El record fidel s' esqueixa en la feble memòria imprevisible,
i tostemp faig com si algú m' escoltés estones seguides,
moments que retraten l' esforç perquè de pressa l' oblit no m' oblidi.
Em balancejo enrere i avant, submís al balancí,
fins que els pensaments i les veus em tornen a dins,
ahora que s' omplen de boirina i de més foscó els llavis de la nit;
me' n vaig al llit perquè no em guanyi ni em porti als confins de l' oblit.

Joan Guera

Girona, 28 de juliol del 2021

Com un veler

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

El dia fa pampallugues mentre esclata la llum màgica
alhora que la meva intrusió per res mai no t'espanta.
Prou que sé que no et neguitejo l'ànima.
Per bé que coneixes la rutina de tants anys plegats,
no cal dissuadir-te, no rondines mai,
tampoc tens disjuntiva a triar.
Déu meu, increïble, ets una bèstia tan ben domesticada!
En algun moment arranca un tità sortit del Tàrtar,
però de debò, un bon jan al capdavall,
que igual desnona turons i muntanyes
com amb fúria esqueixa l'escorça de la terra sense pietat.
Vas traçant coordenades solc a solc
mentre inundes de ronc tot l'entorn,
al bancal manyac i immòbil,
al qual de pressa poses el peu al coll.
I quan arriba el temps fas sembres,
arplegues collites i les transportes també,
sols pares de roncar, quan entres
al graner per agotzonar-te als eteris vespres.
Llavors et poso gasoil, et deixo amb teranyines i planetes,
satisfet per la tasca que hem fet,
tu em dignifiques i més que un tractor sembles un veler
que, quan navega en el vent, talla com la fulla d'un ganivet.

Joan Guerola

Girona, 17 de juliol del 2021

Les veus dels cantaires

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Si milers d'espurnes esclaten contra les roques,
un univers de mots, silencis i notes
en les veus dels cantaires es gronxen.
Una benedicció quan fan aixecar dels papers i volen
missatges d'històries d'amor que de mica en mica ens porten:
unes de reeixides i altres de malmeses perquè els destins avorten.
Els cantaires afinen com ganivets que tallen marbres
i il·luminen indissimulables arenes que formen marges,
sobre els quals descriuen com la lluna veu les alenades
i els cors trencats d'homes i de dones desesperades.
També parlen de persones sotmeses que lluiten debades.
Vocalitzen i es coordinen per cantar cançons com ocells que canten.
Fan boques closes, silencis i semitons, al ritme dels pentagrames.
Com estels juganers que puguen, s'aturen i baixen,
van de pressa o lent, fan fort o flux i les pluges de notes, si cal, callen,
fins que en el final exacte reposen i ens porten emocions, passions i llàgrimes.
Així ens fan enlairar i, de vegades, sentir com àngels.

Joan Guerola

Girona, 18 de setembre del 2021

Una néta per no caure en el ràpid oblit

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Anit, en Josep Maria va dormir a estones, només pensant que la digitalització no ho simplifica pas, sinó que, de debò, ho deshumanitza més aviat. Per a ell, de setanta-quatre anys, el caixer automàtic l'atabala, l'enreda i li posa paranys. Encara rai, que va de la mà de l'Elna, la néta, que li fa cada tràmit, també li arregla les gestions mèdiques, i tot el que cal. Unes vegades li llegeix poemes en anglès d'en Bob Dylan i d'altres li posa el YouTube, i a les seves cançons, també ella una mica s'hi ha afeccionat. Quan en Josep Maria es queda sol, amb els vídeos reviu emocions que vénen i van i el manté 'forever young', és el cantant, qui el porta a fer un viatge per moments invisibles, moments que retraten millor les seves essències, acords de l'harmònica fonent-se amb la veu del cantant contra les parets: igual que aquell home que se'n va anar amb el seu abric negre. Del cantant va aprendre que, en algun moment de la vida, els temps estaven canviant, que els negres vivien millor i que per Dijous Sant ja no s'anava a l'església a matar jueus amb el carrau sempre. No val la pena fer rutllar endebades pàgines d'abans com quan, sense un simple adéu, la dona d'en Josep Maria el va deixar, ja que sols li digué que preferia fer volar quimeres irreals. Ara creu que no és prou res. Prou res! Tanmateix, encara que vell, és capaç de volar cada cop més i en remolins espolsar-se de sobre neguit i aclaparaments, perquè el cant d'en Dylan el convida a acompanyar-lo amb l'espíritual firmament. També sap que amb ell, aconsegueix esvair la solitud i surar dolçament, per la confluència on des de sempre ballen els raigs del sol immens gràcies a la guitarra, l'harmònica i la poesia d'ell, per tot plegat el fan sentir més jove avui que abans, així fins al seu final, i tant se li'n fot la digitalització, les normes i els dogmes de cada indret. D'aquesta manera, amb la música sonant, s'adorm al sofà fins que l'Elna vingui, li tregui la música i el faci anar a sopar. Hi va conscient que la pluja no s'enjoia com a filla d'una roca i que amb els anys tothom l'oblidi, però que no ho facin massa.

Joan Querola

Girona, 25 d'octubre del 2021

Els que van morir

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Dues tombes òrfenes, llises, sense noms.
Bales que n'havien de rebre altres
i es ficaren en els vostres cors.
Els dos tiets no sabien de lletra i es dedicaven
cada dia al conreu de la terra.
Minyons de dinou anys que, sense clemència, us obligaren
a agafar un fusell i anar al front a fer la guerra.
Els records semblen palmeres pacients,
o fogueres ajupides en l'horitzó que ens escalfen
mentre, enmig de la intempèrie, no saben què esperar.
Els nostres morts són camps estesos per treballar
amb les pluges que els cauen sobre les espatlles
i, com el pas dels dies, els deixen la memòria quasi indesxifrable.
El temps ens arromanga els vels dels records
que s'atansen també a la nostra sang de rebot.
Omplo càntirs amb càntics de cendra per als morts
després d'exiliar en un bagul els udols dels llops.
Carta a mitges i esquinqada, i d'un crucifix, sols un tros:
són els drets de qualsevol desaparegut,
i els altres drets, tan sols els ossos en una fossa comuna.
Els vostres ingràvids cors i els vostres ossos donaren vida a altres.
Les mirades de les fotografies, en absolut
ens els acosten, i no sentim l'anhel dels seus batecs i espasmes.

Joan Guerola

Girona, 2 de juliol del 2021

Crits debades

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Crits travessen parets i les fan tremolar;
crits de fang i parets que auxili demanen sense parar.
Tanmateix, ningú dels presents allà en fa cas.
Dolors i patiments d'una nena violada amb sang
per quatre monedes que no serveixen per tapar la fam.
Olors com focs que agredeixen l'aigua d'un estany.
I la nena vesteixen amb robes amples
perquè li dissimulin el ventre: serà un nen sense pares.
Nens neixen i les bandes del narcotràfic capten.
Possiblement mai no coneixeran la Ventafocs
ni podran riure amb altres còmics tampoc.
Potser abans portaran a les espatlles alguns morts.

Joan Guerola

Girona, 14 de febrer del 2021

Sol i piano

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Els ocells que, des d'uns pollancre,
li projecten precises branques
en forma de paraigües al paraigüer,
mentides sempre mal·leables
que duen rastres de petjades:
simples astres sense equipatges
que envien begudes de llimoner.
Estenedor ple d'orenetes
taral·lejant al paraigüer
com una estàtua, al costat d'un barret,
que dorm en un perplex perxer
prop l'escala de fi paper
des d'on un mocador neix
i enlaira el vol com soriguer
amunt, amunt com fa el xiprer.
L'escala es recaragola
en faristol de partitures
de Beethoven, ple de fuses,
que alcen el vol totes alhora:
una ingent tripulació;
i suren pels rajos de sol,
s'esfumen tallant-los amb vidres del cel
sotmeses sense saber per què.

Joan Guerola

Girona, 14 de març del 2020

Sense sostre

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Més que morbosa, sí, potser.
Si un dia t'hi trobes també
amb algú sense futur, però no tan aliè,
sigui familiar o amic,
no amaguis el que ara critiques amb delit,
i sense justificar-ho, oi que sí?
Algú et dirà, ho veus, vet-ho aquí.

El rodamón té bon control
dels seus intel·ligibles monòlegs
i en geometria del cos,
no pas amb la botella d'alcohol
quan ja travessa el límit roig,
i la borratxera emprèn el vol
en un moment qualsevol.

Més enllà, el gemec de la sang
d'altra gent li rellisca, se li extingeix en poc,
i gens l'arriba a enlluernar.
Qui diu que no sent quasi gens de dolor
quan uns malparits nens se li'n foten,
quan l'apallissen amb puntades uns joves,
i com si fos una bestiola l'aixafen
en una soledat, per desgràcia, total?
Ser un rodamón o els que peguen amb total impunitat,
preguntem-nos qui és pitjor.
Compartir-li l'amarg dolor,
ningú, que en som de cafres, gosa dir que en vol.
Tothom li ignora la realitat i el dol,
atrapat en un fatal carreró tot sol.

Continua pels carrers, lent de dia es mou,
ni esperança ni il·lusió,
un dia i un altre, tant li fa, la decisió.

Llàgrimes, dius. De debò, no!
Amb pèl i barba canosa, a voltes picors,
que desconeixen les tisores.
Sovint, viure li costa molt,
només un glop de vi, de front.
I uns quants rebregats cartons
per passar nits en un racó qualsevol.
Morirà sense ofrenes ni cap record,
qui no tingui pecat, que tiri el primer cudol.

Joan Guerola

Girona, 30 gener del 2020

And life goes on

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Quan sense avís una marea s'atura
també ho fa el rellotge i la natura.
Res ja escandeix ni res embruixa
la rutina quan hom fa un descans i fuma.

Càncer terminal a seixanta-dos anys.
No deprimint, poques companyies, tret de tu
amb la faldilla que et fa suaus onades
mogudes per la brisa que les porten de manera segura.
Els drets de les onades al vent no pertanyen,
tampoc el meu darrer alè, i no m'espanta l'influx de la lluna
mentre em queda temps per mirar àlbums i recordar cada figura.

Nits de desorientació per vòmits i tos
dins uns murs que no reconforten la trampa de mort;
lentes les esperes sense solució
tant m'és que es faci de nit o arribi un dia nou.
Pels tobogans de neu no recorro
l'alenada dels ulls dels arbres que em xiuxiuegen el teu nom ...
La veu se'm marceix, el cos minva i m'acomiedo del món
per sempre més i regalo l'estima i el record.

Joan Guerola

Girona, 6 gener del 2020

Poetes inútils que no fan res

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Cossos ben amanyagats entre íntims llençols
de jaç humit, barreja de sexe i alcohol.
En acabat, l'aigua de la dutxa els queia a plom
atretra i rebotant contra vidres enllorats i sobre cada cos.

A la cleptòmana Ester disparà algú amagat que estava ben sol,
i ella caigué com un parrac tocant al bassal de sang de l'Oriol.
Dues detonacions a boca de canó
que a l'acte els mataren a tots dos tacant de sang els rajols,
en una albada vora el mar i, més enllà, amb celatges rojos de sol.

Ànima d'acer, tro veloç i viatge sideral,
de sobte, un tercer tret en la foscor que l'amagat no arribà a copsar
perquè també va quedar fulminat.
Tres cossos, sense cap nota, van romandre en l'anonimat.
Que se'n feren dels alès apassionats?
I on era el tercer, que no es va veure pas?

Un borratxo per un amor no correspost i frustrat.
Ja només queda el sol amb un ball d'ombres en l'espai,
el temps que no cura cicatrius, que de pressa no en fuig, ja.
I a fora, sense mandra, uns gossos no paren de somicar
fins que unes sirenes xisclen i l'atmosfera fan plorar.
La policia haurà d'aixecar tres cadàvers amb tot l'espant
encara que per a ells sigui una cosa natural en la ciutat.
Les diferències entre un i els altres dos, millor per a l'oblit en l'eternitat.
Mal que pesi, sense proves ni testimonis el cas va quedar tancat.

Joan Guerola

Girona, 3 octubre del 2020

Pluja d'estels

(Del llibre *Espetecs i gemecs*)

Amb la mirada profunda
confies que tot ho agafes amb un cop d'ull.
Alexandra, cada vegada que l'estens,
s'allarga la intensitat lluminosa com una candela incandescent
de far, sobre la flama del qual et mous segura
i treus dels flascons un munt de perfums
que orienten els camins blaus sense amargura.
Alexandra, com si desplaçessis una trena
dels teus els cabells que juguen
a abocar àmfores de pluges
de carícies d'estels que de seguida no s'eixuguen.

Joan Guerola

Girona, 8 d'octubre del 2011

Crits debades

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Crits travessen parets i les fan tremolar;
crits de fang i parets que auxili demanen sense parar.
Tanmateix, ningú dels presents allà en fa cas.
Dolors i patiments d'una nena violada amb sang,
per quatre monedes que no serveixen per tancar la fam.
Olors com focs que agredeixen l'aigua d'un estany.
I la nena vesteixen amb robes amples
perquè li dissimulin el ventre: serà un nen sense pares.
Nens neixen i les bandes del narcotràfic capten.
Possiblement, mai no coneixeran la Ventafocs
ni podran riure amb altres còmics tampoc.
Potser abans porten a les espatlles alguns morts.

Joan Querola

Girona, 14 de febrer del 2021

Enyor de mar

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Em vaig fer au
i amb el bec vaig cosir
l'espai del cel
per on sortia un vent brau,
per així guarir
memòries ferides
d'un vent persistent.
Però hi vaig caure,
sense ser mariner d'aire,
enmig del mar violent,
tothora assotat per la llengua del vent
que no el para de llepar.
Em vaig perdre
en la immensitat
geomètrica
del seu ventre.

Joan Guerola

Girona, 18 de maig del 2021

Tren

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Més enllà de la fantasia
i del pensament,
sobre rodes de metall i somnis d'argent
em vares fer córrer per la vida.
Rugits, xiulets i brams
ompliren i expandiren una esfera
amb forta empremta
d'il·lusions que volaven,
i no podia oldre els misteris
de cada destí en els viatges
de trens que marxaven
tallant la nit. Tant m'era
on posava els ulls del seu rumb etern.

Joan Guerola

Girona, 15 de maig del 2021

La declaració

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Signo la declaració contra el còmode cop de cap,
res justifica tan covard gest de tova submissió.
Signo contra la mordassa que no ens deixa passar plana,
i que permet al polític sapastre la seva remissió.
Res és per sempre, si ens despertem contra la rutina;
rutina del neguit i pedaç inútil que no contenta ningú.
Alcem-nos ja contra la indiferència que ens aglutina,
i que augmenta la ignorància de molts, de mi i de tu.
Lluito contra el sí, és corrupte, però el voto,
i enlaire broten dubtes pel silenci nostre.
Prou de no voler saber res, de deixar que facin i facin,
massa sovint anem passant amb la resignació i callem.
La indiferència fonda ens impedeix estar desperts i ser actors,
no ens enganyem, patirem incompressions per vèncer-la.
Patiré per mi i per tu, patirem junts, potser ens diran malfactors,
però mourem el vaixell contra un mar amb pluja de tempesta.

Joan Guerola

Girona, 30 de setembre del 2021

Res definitiu

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Voles, nòmada papallona, d'olivera en olivera;
hipnotitzes jeroglífiques i obres de bat a bat la cortina i la porta
a cavalls que pasturen en la immensa estepa.
Per res del món, cap partisà no cava la seva tomba.
Al contrari, tot seguit engrapa una arma perquè cada frontera
no tingui com a sorpresa el preu d'una garjola.
El seu temps sempre va endavant com la fletxa
que fa desordre matant traïdors sense deixar rastre ni ombra,
mantenint l'arma en mà cavalca un cavall de la crinera
del qual una flama de foc el vent aboca.
Herois desconeguts que com una cadenera,
cofois coneixen amagatalls de la muntanya darrere cada roca,
per tot arreu resisteixen i travessen qualsevol frontera,
sense solsticis amb els fusells per les llibertats tota lluita s'enfoca.
Dels partisans que marxen per desgràcia sols resta
un bagul amb records de cada llop que udola.
Ara hi ha un nen, uns xais i un cavall a la solitària estepa
fins que algun moment el cavall, que de sobte trota i trota,
s'escapa com portat pel vent deixant que el nen quedi sol en la intempèrie,
i deserta per sobre de països i fronteres vola.
La papallona nòmada vola fins a l'estepa,
es puja el nen a sobre i fins a una cabana amb ancians els porta.
Qui sap si hauran de ser la pròxima resistència.
Hi ha escletxes en tot i, com a definitiu, res no es dóna.

© de la foto i del poema: Joan Guerola, 2022

Joan Guerola

Girona, 19 de febrer del 2022

Cauen llàgrimes al Dnièper

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Com el gruix del ressentiment d'uns cocodrils sense pietat
i pels amos ben amanyagats, s'atrinxeren els tancs
que ajaguts aguaiten la presa a l'espera de l'assalt,
en excés proveïts de míssils letals de llarg abast.

Tancs a foc i sang en carrers enrunats i deserts,
en comptes de sorolls de vehicles i xivarri de gent
que flueix entrant o sortint de botigues comercials i d'hotels.
Els tancs dels amos que ja envaïren Budapest i Praga no agraden gens.

Botigues ara buides i enyor de vaixells pel riu Dnièper
de les aigües blaves del qual brolla un silenci emergent
d'estranyesa i angoixades de ferides i pensaments,
sense visites i sense les melodies de rap d'un jove solitari raper.

En Davyd passa de la cadira a una trinxera i de l'ordinador a un fusell
Mentre la Iulia i els fills, resignats, fugen sense el marit i el pare,
que potser més no veuran, abandonen l'escalfor del pis i del menjar,
fugint perquè els acullin i esdevinguin refugiats en algun indret.

Pel Dnièper una llàgrima navega i cerca núvols enllà dins un vaixell de paper,
sense mariners que van desfullant de la ment
un grapat de somnis que ara no poden ser presents
i, abans no vinguin els invasors denigrants, els protegeix tots a les galeres.

© de la foto i del poema: Joan Guerola, 2022

Joan Guerola

Girona, 28 de febrer del 2022

Principi del quadre

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Al pintor T. Pla

La força d'un punt, una línia o un to
et neguiteja i sacseja el cos.
Hi has de treballar sense tenir aturador,
i tant que ho has de fer per alliberar el neguit al vol.
Solsticis t'estrenyen la mà dolça
al pinzell com a un arquet musical d'or.
El·lipsis geocèntriques de constel·lació
te la premen per dur-nos
un gaudi que no es perd enlloc.

Treus la boira al llenç
hi colpeges una silueta gairebé.
Li modes les fibres i les venes.
Li infons essències, no l'encercles
d'un cromàtic sol ponent amb sendes
per il·luminar-li les ales d'un cel dormint en les esquenes,
més aviat l'adorms fins que emergeix
el nu. Encara immòbil, el ganivet del teu pinzell
li neteja les línies àrabs que li fan de farcell.
Les teves mans planen i es poses dins les seves,
hi romanen fins que el desperten per sempre més.

El teu alè li atorga sentir
el que tu, i només tu, li precises.
En acabat, les constel·lacions li tiben músculs i fibres.
Mentre et sents alliberat, les ingravideses li xisclen
com si l'acaronessin les brises.

© del poema: Joan Guerola, 2022

Joan Guerola

Girona, 18 de març del 2022

Poema dels que pateixen

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

De qui fa almoïna i de qui recull ferralla pel carrer,
de qui amb un ganxo furga en el contenidor
i amb desesperació cerca algun menjar darrer,
dels qui els hi fan costat i malgrat tot
comparteixen un plat de calent amb els necessitats.
És i són individus anònims i que vés a saber si algun dia som tu o jo.

Del negre que dorm sobre un banc al ras,
amb l'empara d'un cartó sota la llum dels astres,
i, de tornar al seu país, no vol sentir a parlar
perquè, si més no, ací té una font ben a prop,
mentre allà, per beure ha de caminar molt de tros.
Per ell, la seva situació va de mal borràs,
no té Finish line com els senyorets de la copa Amèrica.

De les famílies en què ningú treballa i els treuen el pis,
que fan el cor fort perquè saben que callant no van enlloc.
Contra les desigualtats, la desestructuració i el plor
de la classe mitjana fregida per deutes i impostos, cada volta més empobrida.

Dels nens que, sense beca, no viuran la seducció d'estudiar,
sense ajudes de transport, menjador i llibres de text tampoc.
Contra els privilegis que gaudeixen col·legis religiosos.
Contra els polítics, empresaris, banquers
que davant el que passa, s'espolsen les puces, encara guanyen més.
Contra reis i jerarquia eclesiàstica que desvien mirades.

© del poema: Joan Guerola, 2013

Joan Guerola

Girona, 30 d'octubre del 2013

Homenatge a Estellés

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

La teva veu, un vitrall que il·lumina un poble a fosques,
l'arrossega, l'empeny, li dóna alè i no et tremola el pols.
Tot i els atacs vas fer costat a la gent i et vas fer un més,
vas tindre el coratge i alhora la senzillesa de nens amb curts pantalons.

Ens vas encomanar la tendresa i la ràbia d'espetic.
Ens feres sentir el desig quan es desferma en els cossos.
Sexe, mort i defensa del teu poble tenies com estels i banderes.
Ones i plors, ofendre sense trellat pobles germans et dol de debò.

© del poema: Joan Guerola, 2013

Joan Guerola

Girona, 23 de novembre del 2013

Coloms

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Coloms magany, voleu fent cercols amb orgull,
i us emporteu al darrere curiosos ulls que miren amunt,
i en l'anís del llac romanen perduts
on d'un got amarg queden beguts fins al capdamunt.

Coloms magany que parrupegeu i, quan voleu, feriu la gravetat,
escanyeu l'aire, talleu els cabells al cel i us perdeu volant enllà.
Agafeu la devesa de l'infantesa i perseguiu els soferts sospirs de la claror.
Coneixeu com la lluna sospesa la flama i el joc,
i una veu que radia en la batalla, us llepa i respon
dels perills de ser adorat si no vols
que crits líquids remenin l'horror i esquerdin la foscor,
on llums oblidats romanen quiets i respiren ben poc.

Coloms magany que voleu a plens pulmons,
amb prou feines sou una brisa invasora amb vent a favor,
porteu penjant del bec una llàgrima d'incontenible dolor
i arranqueu a l'ombra del taronger que flaireja tot sol.

© del poema: Joan Guerola, 2022

Joan Guerola

Girona, 12 d'abril del 2022

La ràbia dels després

(Del llibre *Fam de llum per no caure en el ràpid oblit*)

Una empenta, i un petó d'amagat que mai pogué ser.
En acabat, un llarg espai que els divideix més que les aigües de Moisès.
Una altra queixa que estén en tendals de filferro
perquè el petó tampoc esdevingué cinquanta anys després.
A hores d'ara, apunten arrugues i resplendeix la rossa cendra cabellera,
el món d'ella de bon segur li hauria portat més dolcesa,
però resta en l'aire l'encreuament de mirades carregades d'irrepetible deler;
i si els dos es reconeixen, de seguida es renoven espurnes blau acer,
per això ella desapareix espaordida, i rabent fuig com un obligat coet.
Els pensaments llunyans li fan estremir i torbar la ment
i cada cop que els llavis plegats d'ell s'acosten a una tasetta de te amb mel
beuen un glop com el bes que mai pogué ser fervent.
Ple de records, en la senectut, de la mà de la nostàlgia ell navega
amb un vaixell carregat de secrets i de 'després' que cremen i es revengen,
que li dol no haver aprofitat les oportunitats, quina condemna!

© de la foto i del poema: Joan Guerola Tolsà, 2022

Joan Guerola

Girona, 25 de juny del 2022

